

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ERNESTO SERAO

ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!...

Ὁ γέρος ζώης Βιζέντιος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντία ἀφοῦ ἀναψε τὴν πίπα του, εἶπε ἀλευθρόνως πρὸς τὴ συντροφιά του :

Μάλιστα, ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ σὰς διηγηθῶ τὸ ἐγκλήμα μου, ποῦ τὸ κρατῶ μυστικὸ μὲς τὴν ψυχὴ μου παραπάνω ἀπὸ μισὸ αἰῶνα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀφοῦ μ' ἀκούσετε δὲν θὰ μὲ καταδικάσετε στὴ συνειδητὴ σας. Σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα εἶχα κι' ἄλλους δεκαπέντε περίπου συνεργάτες. Ἐγὼ ἦμουν ὁ ἀρχηγός! Δὲν εἶνε καὶ μικρὸ πράγμα νάναι κανεὶς ἀρχηγός μιάς συμμορίας καὶ μάλιστα στὴν παιδικὴ του ἡλικία! Τὸ γεγονός αὐτὸ πρέπει νὰ λάβετε ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν σας γιὰ νὰ μὲ κρίνετε.

»Θα ἦμουν τότε ὡς δέκα χρονῶν. Μιά ἡμέρα μέσα στὸ σπίτι μας, ἐνῶ μὲ συνεβούλευε ὁ πατέρας μου — γιὰτ' ἦμουν ἓνα πολὺ ζωηρὸ παιδί — τὸν εἶδα ἀξίωρα νὰ σωριάζεται νεκρὸς στὰ πόδια μου ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποληξία. Ἐπειδὴ ἦταν συνταξιοῦχος ἀξιωματικός, τὸ κοινοτικὸ συμβούλιο ἐφρόντισε καὶ μ' ἔστειλε νὰ μῆθε γράμματα στὸ μονοτάξιο σχολεῖο τοῦ Βεράνο. Ὁ Δάσκαλος καὶ ὁ Ντὸν Φεδερίκος Παρόζι, ἦταν πολὺ αὐταρχικός ἄνθρωπος, καὶ φερόταν σὰν τὴν ἄστρον σ' ὅλους τοὺς μικρούς μαθητὰς. Τὸν ἐβλέπαμε μτροστὶά μας σὰν Κέρβερο. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, μὲ ἀγριο πρό-

σῆψη ἀρχὴ μῆς εἶχε κανεὶ νὰ φοβόμαστε τόσο, πὺς αὐτὸς ποῦ ἔτρεμε κι' ἀπ' τὸν ἴδιον ἴδιον ἴσκιον ἀζόμα, ὥστε δὲν τολμοῦσαμε νὰ κινήθουμε στὰ θρανία μας. Ἡ ἀναπνοή μας ἀκόμα τὸν ἐνοχλοῦσε. Αὐτὸς καθήμενος ἐπάνω στὴν ἔδρα του, εἶχε πάντοτε ἀνοιχτὴ μπροστά του τὴν μεγάλη ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Μισελέ, καὶ τὴν ἐδιάβαζε ἀδιάκοπα μὲ μεγάλη προσοχή. Πολλές φορές τὸν βλέπαμε νὰ τεντωνῆ ἀφηρημένα τὸ δεξιὸν χεῖρ μ' ἀνοιγμένο τὸ δείκτη σὰν νὰ ἀγόρευε, κι' ἄλλοτε νὰ βάζῃ τὴν παλάμη του μπρὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπό του σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ κάποιον ἀόρατο ἐχθρό. Τὶς περισσότερες φορές ἐσκέπαζε καὶ μὲ τὰ δύο του χεῖρα τὰ μάτια του σὰ νὰ μὴ ἤθελε νὰ δῆ κάποιον φροναστικὸ θέαμα ποῦ συνέβαινε μπροστὰ του.

Ὡστόσο, ἐγὼ ποῦ ἦμουν ὁ μικρότερος ἐκεῖ μέσα στὰ χρόνια καὶ στὸ ἀνάστημα, τὸν ἐπειράξα διαρκῶς, τὸν ἔκανα νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ γίνεται μελαγχολικός. Καὶ ὅταν πεῖα θυμῶνε πολὺ, τὸν ἔπιανε μιά τέτοια νευρικὴ κρίση ποῦ δὲν ἄφηνε τίποτε στὴ θέσῃ του. Καλαμάρα, βιβλία, ζουδοῖνισ ὅλα τὰ πετοῦσε δεξιά κι' ἀριστερά. Ὑστερὰ ἐγοῦρλωνε τὰ μεγάλα μάτια του κι' ἀπὸ τὸ σῆμα του ἔβγαιναν ἀφροί. Ἐπιανε μὲ τὰ δύο χεῖρα τὰ μακρὰ μαλλιά του, ἐσηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσῃ του κ' ἔτρεχε μέσα στὴν αἰθουσα φοβισμένος, ψάχνοντας νάρθη κανένα κατ' ἄλληλο μέρος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρυφθῆ πίσω ἀπ' αὐτό. Ἐκανε κατ' ἄγριες χειρονομίες καὶ κατ' ἄτρομακτικὲς κινήσεις, σὰν νὰ τὸν κληρονοῦσαν φαντάσματα! Πότε κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸν μαυροπίνακα καὶ πότε πίσω ἀπὸ τὴν ἔδρα του.

» Ἡ κομμοτοραγικὴ αὐτὴ παράσταση γινόταν δυὸ-τρὶς φορές τὴ βδομάδα. Τὶς πρώτες ἡμέρες, ποῦ δὲν ἤξεραμε καλά-καλά τὴν ἀρρώστια τοῦ Δασκάλου μας, τὰ εἶχαμε χρεασθεῖ κ' ἔμεινε λίγο. Ἄλλ' ἀπὸ τὴ δεύτερη — τρίτη φορὰ τὸν πῆραμε στὸν μεζέ. Καὶ ὅταν τὸν βλέπαμε νὰ τρέχῃ τριγύρω ἀπ' τὰ θρανία μας γιὰ νὰ κρυφθῆ κάπου, ἐγὼ ἔδινα πάντοτε πρῶτος τὸ σύνθημα καὶ τοῦ φωνάζαμε :

— Ἐρχονται, Δάσκαλε!... Νάτοι!... σ' ἔπιασαν! Κρύψου! Χτυπάτε τὸν!..

«Κι' ἀκούγαμε τότε τὸν Ντὸν Φεδερίκο νὰ φωνάζῃ :

— Πίσω! Φύγετε, δαίμονες!... Τὶ σὰς ἔκανα ποῦ θέλετε νὰ μὲ καρατομήσετε!...

»Ἐίχαμε καταλάβει πεῖα ὅλοι μας πὺς ὁ Δάσκαλος μας ἔπαυσε ἀπὸ μ α ν ἱ α κ α τ α δ ἰ ω ξ ε ω ς ! Καὶ στὴν ἀρρώστειά του αὐτῆ, εἶχε συντελέσει πολὺ ἡ ἱστορία ἐκείνη τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ποῦ τὴν ἐδιάβαζε κάθε ἡμέρα μὲ τόση περιέργεια. Ὑστερὰ, φταίγαμε κι' ἐμεῖς, ἐγὼ πρὸ παντός ποῦ ἦμουν ὁ ἀρχηγός τῆς συμμορίας! Ἀφοῦ νοιώσαμε τὴν ἀδυναμία του αὐτῆ, δὲν τὸν ἀφίναμε πεῖα «σὲ χλωρὸ κλαροῖ!»

— Ντὸν Φεδερίκο! Ὠέ!.. Ντὸν Φεδερίκο!.. Χτυπάτε τὸν!.. Ἐπαναστάται ἔμπρός!.. Ἐἶστε ἓνας τύραννος! Πιάστε τὸν! Ὁδηγήστε τὸν στὴ λαμητόμο!.. Τώρα σὲ λίγο τὸ κεφάλι σου Ντὸν Φεδερίκο θὰ πέσῃ μέσα στὸ καλάθι τοῦ Μπόγια!..

»Κι' ὁ δυστυχὴς Δάσκαλος μας ἀκούγοντας τίς κραυγὲς μας ἔκλεινε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ἰδῆ τοὺς ἐπαναστάτες ποῦ θὰ τὸν ἐκτείναν, ἐβούλωνε τ' αὐτὰ του, κ' ἔτρεμε ἀπὸ τὴν τρομερὴ προαισθήση

πὺς θὰ ἔπεφτε σὲ λίγο τὸ κεφάλι του μέσα στὸ καλάθι τοῦ Μπόγια. Τέλος μιά ἡμέρα ἀποφασίσαμε — κατόπιν διζῆς μου ἐμπνεύσεως πάντοτε — νὰ τοῦ παίξουμε τὸ παιχνίδι τῆς λαμητόμου. Ἐσεφθίκαμε λοιπὸν ὅτι θὰ χρειαζόταν γιὰ τὴ θανατικὴ του ἐκτέλεση καὶ κάποιον ὄργανο παγερό, ποῦ θ' ἀντικαταστήσει τὸν πέλεκυ τῆς λαμητόμου. Κι' ἀποφασίσαμε νὰ χρησιμοποιήσουμε γι' αὐτὸ τὸ μακρὸ σιδερένιο χάρακα τοῦ Δασκάλου μας, τὸν ὁποῖο εἶχε πάντοτε στὴν ἔδρα του!

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Ντὸν Φεδερίκος προσεβλήθη ἀπὸ τὴ συνθησιμένη του κρίσι. Μόλις τὸν εἶδαμε ἐμεῖς ἔτσι, ἀρχίσαμε νὰ φωνάζουμε :

— Τύραννε!.. Ἦρθε καὶ ἡ διζὴ σου σειρά!.. Ἐμπρός, ἀνέβα στὴ λαμητόμο!..

»Καὶ τραβῶντας μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοῦ εἶδεκα τὴν ἔδρα, ἢ ὅποια θ' ἀντικαθιστοῦσε τὴ λαμητόμο. Ὁ δυστυχὴς Ντὸν Φεδερίκος μέσα στὴν παραζάλῃ τῆς κρίσεως ποῦ βρισκόταν, ἀνέβηκε σ' αὐτὴ τρέμοντας σύγκομος καὶ μὲ σφυρτὸ τὸ κεφάλι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓνας ἄλλος συμμαθητῆς μου ἔτρεξε κι' ἔπληρε ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ὑπῆρχαν ἀπάνω στὴν ἔδρα. Ἐπληρίσθη τότε ἐγὼ μὲρὸς ἐκείνη, ἓνας ἄλλος συμμαθητῆς μου εἶπα ἀσθερὰ στὸ φτωχὸ Δάσκαλο:

— Εἶσαι ἓνας Κέρβερος γιὰ ὅλους μας ἐδῶ μέσα καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῆς. Σὲ διώρισαν δάσκαλο γιὰ νὰ μῆς μάθῃς γράμματα καὶ σὺ κλοντεῖσαι νὰ μῆς στελεῖς ὄλους στὸ Φρενοκομεῖο! Εἶσαι ἓνας ἐπίορκος, ἓνας τρομερὸς σατράπης! Κατεδικάστῃς εἰς θάνατον! Σάψε τώρα τὸ κεφάλι σου ἀπάνω στὴν λαμητόμο! Εἶμαστε ἐπαναστάται κι' ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας μας, θὰ σὲ καρατομήσωμεν! Νά, τώρα σὲ δυὸ λεπτά τὸ κεφάλι σου θὰ πέσῃ δὴ μέσα στὸ καλάθι!..

»Καὶ ἀμέσως ἐσήκωσα ἀπὸ γάμο καὶ τοῦ εἶδεκα τὸ πλατύζουνο καπέλλο μου, ποῦ ἀντικαθιστοῦσε τὸ καλάθι τοῦ δημίου.

»Ὁ Ντὸν Φεδερίκος, δὴλκονσε στὴν ἐπαναστατικὴ μας ἀπόφαση, κι' ἀφοῦ ἔκαμε πρῶτα τρεῖς φορές τὸ σταυρὸ του, ἔβαλε ὕστερα τὸ κεφάλι του στὴν ἀκρὴ τῆς ἔδρας. Τότε ἓνας ἄλλος συμμαθητῆς μου ἔπληρε τὸ σιδερένιο χάρακα, ἀνέβηκε ἀπάνω στὴν ἔδρα, κι' ἀφοῦ ὕψωσε τὸ δεξιὸν χεῖρ κρατώντας τὸ χάρακα ἀπάνω ἀπὸ τὸν λαμὸ τοῦ καταδύου, δὲν ἐπεριμένε παρά ἓνα μου νεύμα, μὰ προσταγὴ μου γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ κάτω.

— Ἐμπρός! Σύστα!.. διέταξα μετὰ ἓνα δευτερολέπτο.

Ὁ ὑποθετικὸς πέλεκυς τῆς λαμητόμου κατέπεσε βαρὺς ἐπάνω στὸ λαμὸ τοῦ Ντὸν Φεδερίκο Παρόζι. Ἐεῖς ὅλοι εἶχαμε καρδιοσθεῖ στὰ γέλωτα. Οἱ συμμοριταὶ χειροχοροῦσαν τὸν ἀρχηγὸ τους. Τότε ἀφήσαμε τὸν Δάσκαλό μας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, κι' ἀφοῦ ἐκλείσαμε τὴν ὀξώπορτα τοῦ σχολείου μας ἐφύγαμε!

«Καὶ ὅταν τὴν ἄλλη ἡμέρα, πῆγαμε τὴ συνθησιμένη μας ἔδρα γιὰ τὸ μῆθημά μας, βρήκαμε τὸν Ντὸν Φεδερίκο τὴν ἴδια ἐκείνη θέσῃ. Τὸ πρόσωπό του εἶχε χλωμαίει. Ἐνας τρύπος ἦταν ζωγραφισμένος στὰ χαρακτηριστικά του. Τὰ μάτια του ἦταν κλεισμένα καὶ τὰ χεῖρα του ζωκαλιασμένα μὲ σφιγμένες τίς γροθιές του.

Ἦταν νεκρός!

Μετάφ. Θεοδ. Βασιλειάδης

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΥΠΟ ΟΜΠΡΕΛΛΑΝ

Ὁ περίφημος γάλλος κριτικός Γκοφρουά, ποῦ ἀπὸ τὰ δεικτικὰ ἄρθρα του ἔχουν ὑποστῆ πολλές στενοχωρίες, βρέθηκε μιά μέρα ὑποχρεωμένος νὰ κτυπηθῆ μὲ κάποιον.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέρος τῆς μονομαχίας ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ὁ Γκοφρουά ἀνοίγει ἀπαθέστατα τὴν ὀμπρέλλα του καὶ τὴν κρατεῖ μὲ τ' ἀριστερὰ χεῖρ, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ ἐσκόλευε τὸν ἄπιπάλτο του. Στὸς μάρτυράς του, ποῦ ἀνήσυχου γιὰ τὴν ἀπρονοησία του τὸν παρακαλοῦσαν ν' ἀφήσῃ τὴν ὀμπρέλλα, φώναζε :

— Δὲ φθάνει ποῦ διακινδυνεύω τὴ ζωὴ μου; Πρέπει καὶ νὰ συναχθῶ ἀπὸ τὴ βροχὴ!

... κ' ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὴν ἀκρὴ τῆς ἔδρας.